

Arrest

nr. 184 692 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend *qualitate qua* als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige zoon X, op 4 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 tot intrekking van de beslissing van 23 juni 2009 houdende de tijdelijke regularisatie, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 tot afgifte van inreisverboden (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De tweede verzoekende partij verklaart eveneens de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De derde verzoekende partij is de minderjarige zoon van de eerste en tweede verzoekende partij, die geboren is op X.

Op 19 november 1999 dienen de verzoekende partijen, onder andere namen, een asielaanvraag in.

Op 1 maart 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken twee beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van de eerste verzoekende partij onder de naam T.P. en ten aanzien van de tweede verzoekende partij, onder de naam L.P.

Op 2 februari 2005 dienen de verzoekende partijen, onder de namen T.P. en L.P., een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud-) artikel 9.3 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 juni 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot een tijdelijke regularisatie op grond van (oud-)artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, op voorwaarde van het voorleggen van een nationaal identiteitsdocument.

Op 2 december 2013 dienen de verzoekende partijen, onder hun eigen namen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot intrekking van de beslissing van 23 juni 2009 houdende de tijdelijke regularisatie. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“De betrokkenen, die bij hun asielaanvraag verklaarden te heten:

P.(...), T.(...), geboren te zijn te T. op 26.02.1964 ((...))

+ partner: P.(...), L.(...), geboren te zijn te T. op 18.02.1967 ((...))

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind:

+ kind: P.(...), K.(...), geboren te Mechelen op 08.05.2002 ((...))

nationaliteit: Montenegro

en van wie het verblijf op grond van art. 9§3 tijdelijk en voorwaardelijk geregulariseerd werd door middel van de positieve beslissing dd. 23.06.2009, hebben zich nu recentelijk kenbaar gemaakt onder hun echte identiteit door paspoorten voor te leggen op naam van:

K.(...), N.(...), geboren te S. op 26.02.1964

+ partner:

G.(...), S.(...) geboren te S. op 18.02.1967

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind:

echte naam?

nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

Dientengevolge wordt de positieve beslissing dd. 23.06.2009 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingetrokken. Zo spoedig mogelijk zult u op de hoogte gebracht worden van het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag. Gelieve aan de betrokkenen een afschrift van deze brief te overhandigen nadat zij voor kennisname hebben getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.”

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 4 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de personen, die bij hun asielaanvraag verklaarden te heten:

P.(...), T.(...), geboren te T. op 26.02.1964 ((...))

+ partner: P.(...), L.(...), geboren te T. op 18.02.1967 ((...))

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind:

+ kind: P.(...), K.(...), geboren te Mechelen op 08.05.2002 (...)

nationaliteit: Montenegro

die echter recentelijk een paspoort voorlegden op naam van:

K.(...), N.(...), geboren te S. op 26.02.1964

+ partner:

G.(...), S.(...) geboren te S. op 18.02.1967

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind:

echte naam?

nationaliteit: Albanië

Adres: (...),

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 27.11.2013 en ingediend op 02.12.2013 (datumstempel van de stad Mechelen op de aanvraag), waarna een positieve woonstcontrole plaatsvond dd. 18.08.2014, zodat op 30.09.2014 een attest van inontvangstname, bijlage 3, kon worden afgeleverd in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

*De redenen die ten gronde aangehaald worden, volstaan niet om aan de betrokkenen het verblijfsrecht toe te kennen. Wat betreft de aangehaalde elementen inzake de duur van hun verblijf, hun daarmee gepaard gaande integratie met verwijzing naar de getuigenverklaringen, de scholing van hun kind en hun kennis van de Nederlandse taal, dient verwezen te worden naar de ongegronde beslissing dd. 28.04.2015 inzake hun vorig regularisatieverzoek daar deze elementen toen al weerlegd werden. Daarbij werd voldoende aandacht besteed aan het feit dat de betrokkenen de duur van hun verblijf enkel aan zichzelf te wijten hebben. Ze hebben de Belgische overheid moedwillig misleid en dit kan hen niet in dank worden afgenomen. Hun verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie hebben ze enkel bekomen door fraude aan te wenden, zodat dit niet in hun voordeel kan weerhouden worden. Op geen enkel ogenblik van hun verblijf werden de betrokkenen in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning van één jaar of van onbepaalde duur ten gevolge van een machtiging tot verblijf. In de beslissing dd. 28.04.2015 werd bovendien opgemerkt dat de stavingstukken het gezin “P.(...)” betreffen, terwijl de betrokkenen een andere identiteit hebben gezien de voorgelegde paspoorten. Daarom vormen de aangehaalde elementen inzake hun integratie en de stavingstukken desbetreffende geen grond voor een regularisatie van hun verblijfstoestand. De betrokkenen tonen hiermee aan dat ze niet enkel de Belgische overheid, doch ook hun kennissen- en vriendenkring hebben belogen. Dit kan niet in hun voordeel weerhouden worden. In deze context dient erop gewezen te worden dat de betrokkenen in casu geen recht hebben op verblijf, dat ze beroep doen op een gunstmaatregel. De Belgische rechtsorde zou wegens de manifeste fraude verstoord worden door de afgifte van een verblijfstitel. *Fraus omnia corrumpit*. De betrokkenen halen hun blanco strafblad aan en de afwezigheid van contacten met de politie. Dit argument kan niet gelden als grond van een verblijfsregularisatie daar van elkeen die op het Belgische grondgebied vertoeft, verwacht wordt dat hij of zij zich houdt aan de Belgische regelgeving en wetgeving. Hun asielpcedure dd. 14.02.2003 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door middel van de Bevestigende Beslissing van Weigering van Verblijf. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn*

van 5 dagen te verlaten, werd hen betekend op 18.02.2003. Desalniettemin hielden de betrokkenen in hun regularisatieverzoek op grond van art. 9§3 opgesteld op 26.01.2005 en ingediend op 02.02.2005, vol dat ze niet terugkonden naar Montenegro, waarbij ze verwezen naar het jaarboek 2004 van Amnesty International en het artikel in de krant World dd. 05.09.2003 en het artikel "Serbia and Montenegro: Alleged torture during Operation Sabre." Daar de betrokkenen uiteindelijk hebben bekend dat ze niet over de Montenegrijnse nationaliteit beschikken, daar ze Albanese onderdanen zijn, werden de aangehaalde elementen in de beslissing dd. 28.04.2015 niet weerhouden als grond voor een regularisatie van hun verblijfstoestand. En nu komen de verzoekers aanzetten met een nieuw vluchtrelaas, dat ze niet hebben voorgelegd aan de bevoegde asielinstanties, met verwijzing naar hun gemengde relatie van een moslim met een katholiek en dat het hen volgens de tradities en gewoonten verboden zou zijn om te trouwen en dat ze daarom andere namen zouden hebben opgegeven in België, "vermits zij niet wilden gevonden worden door hun familie omwille van de godsdienstproblematiek." De betrokkenen stellen dat ze dankzij hun contact met de Albanese overheid na de geboorte van hun zoon, tot hun grote verbazing hun certificaat van scheiding hebben ontvangen, hoewel zij nooit naar Albanië zouden zijn teruggekeerd en nooit zijn gescheiden. Naar verluid zou die scheiding achter hun rug om in Albanië georkestreerd zijn door hun beider families, die niet willen dat een moslim vrouw huwt met een katholieke man. Ze poneren de afwezigheid van toekomstperspectieven in Albanië gelet op hun beider godsdienst. Ze wensen dat hun zoon onder zijn echte naam door het leven zou gaan, terwijl ze niet vermelden wat zijn echte naam dan wel zou zijn. Hun gecontesteerde huwelijk en de echtscheidingsperikelen georkestreerd door de familie - indien daar al enige geloofwaardigheid kan aan gehecht worden daar de betrokkenen in het verleden duidelijk bewezen hebben dat ze onbetrouwbaar zijn en dat ze de Belgische overheid willen misleiden,- zijn problemen van louter familiale aard. Wat er ook van zij, de betrokkenen kunnen zich elders in het land vestigen en/of de hulp inroepen van hun eigen autoriteiten. Uit het voorafgaande blijkt dat de verzoekers er zelf niet voor terugdeinzen om contact op te nemen met de Albanese overheid, dat die hen terwille is en hen documenten ter beschikking stelt, waaronder de voorgelegde paspoorten. Daaruit kan afgeleid worden dat ze geen problemen hebben met de eigen overheid. Het is de betrokkenen in België niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te verrichten. Ze tonen daarentegen niet aan dat ze in Albanië niet zouden kunnen werken om alzo te voorzien in de levensbehoeftes van het gezin. De verzoekers halen de geboorte van hun zoon in België aan, zeggende dat hij nooit in Albanië is geweest. Hun minderjarige kind heeft dezelfde verblijfstoestand als zijn ouders. Het is in zijn belang dat hij zijn ouders vergezelt wanneer die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten."

Op 4 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris twee beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissing, die als volgt worden gemotiveerd:

"De heer, die bij zijn asielaanvraag verklaarde te heten

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

P.(...), T.(...)

26.02.1964

T.

Montenegro

die echter recentelijk een paspoort voorlegde op naam van:

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

K.(...), N.(...) 26.02.1964 S. Albanië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

De betrokkene en zijn partner dienden een asielaanvraag in op 19.11.1999. Ze verklaarden de Montenegrijnse nationaliteit te bezitten en te heten: P.(...), T.(...), geboren te zijn te T. op 26.02.1964,

en partner P.(...), L.(...) , geboren te zijn te T. op 18.02.1967, optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind P., K., geboren te Mechelen op 08.05.2002. Zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Op 14.02.2003 werd deze procedure volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door middel van de Bevestigende Beslissing van Weigering van Verblijf. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hen betekend op 18.02.2003. In plaats van gevolg te geven aan deze verplichting, hebben ze een regularisatieverzoek ingediend op 02.02.2005. Dientengevolge werd hun verblijf tijdelijk en voorwaardelijk geregulariseerd op 23.06.2009. In toepassing van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, kon hun inschrijving in het vreemdelingenregister slechts uitgevoerd worden als zij het bewijs van hun identiteit en nationaliteit leverden. In casu kon de verblijfstitel niet aan de betrokkenen afgeleverd worden daar ze in het gebreke bleven om hun identiteit en nationaliteit aan te tonen. Vervolgens, in een poging om alsnog aan de verblijfstitel te geraken, hebben de betrokkenen een attest voorgelegd dd. 10.07.2009 van de Montenegrijnse ambassade, dat het niet mogelijk is om aan hen een paspoort te verstrekken daar ze niet in het bezit zijn van een geldig document afgeleverd door de Montenegrijnse autoriteiten. Naar aanleiding van de voorlegging van dit stuk, heeft mijn dienst contact opgenomen met Cedoca, de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze liet het volgende weten: "De naam P.(...) is een typische naam voor Noord-Albanië. Het lijkt mij weinig waarschijnlijk dat ze uit Montenegro komen. Het is tevens een veelgebruikt middel om naar een ambassade toe te stappen van een "vreemd" land om een paspoort aan te vragen. De ambassade stelt natuurlijk vast dat deze personen niet zijn ingeschreven en dat ze geen paspoort kunnen uitreiken. Vervolgens worden deze documenten gebruikt om geen documenten te moeten neerleggen bij regularisatie of om een aanvraag te doen voor het statuut van staatloze. Fraude dus." (mail dd. 21.01.2010) De Montenegrijnse geboorteaktes, eerder voorgelegd tijdens de asielpcedures, bleken vervalsingen te zijn (mail dd. 26.01.2010). Het was op dit moment duidelijk dat de betrokkenen de Belgische overheid probeerden te misleiden. Ze deden voor als Montenegrijnen, terwijl ze vermoedelijk de Albanese nationaliteit hadden. Dientengevolge werden duidelijk instructies gegeven aan het gemeentebestuur van hun verblijfplaats om de verblijfstitel niet af te leveren, in afwachting van het voorleggen van het bewijs van hun identiteit en nationaliteit. Uiteindelijk hebben de verzoekers dan toch open kaart gespeeld en hebben ze hun Albanese paspoorten voorgelegd (zie fax dd. 30.09.2014). Daaruit blijkt dat ze een totaal andere identiteit en nationaliteit hebben, dan diegene die ze hadden opgegeven. Ze legden Albanese paspoorten voor op naam van K.(...), N.(...), geboren te S. op 26.02.1964 en partner G.(...), S.(...), geboren te S. op 18.02.1967. Op 28.04.2015 werd de positieve beslissing dd. 23.06.2009 ingetrokken gezien de vaststaande fraude - *fraus omnia corrumpit* - en een ongegronde beslissing genomen. Het nieuwe regularisatieverzoek op grond van art. 9 bis, dat inmiddels werd ingediend dd. 02.12.2013, werd heden, 04.05.2015, afgesloten met een weigering ten gronde. De Belgische rechtsorde zou wegens de manifeste fraude verstoord worden door de afgifte van een verblijfstitel. *Fraus omnia corrumpit*. Uit niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat: 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: De betrokkene en zijn partner dienden een asielaanvraag in op 19.11.1999. Ze verklaarden de Montenegrijnse nationaliteit te bezitten en te heten: P.(...) T.(...) geboren te zijn te T. op 26.02.1964, en partner P.(...), L.(...), geboren te zijn te T. op 18.02.1967, optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind P.(...) K.(...), geboren te Mechelen op 08.05.2002. Na de weigering van deze asielaanvraag, hebben ze met gebruikmaking van deze aliasidentiteit een regularisatieverzoek ingediend op grond van art. 9§3. In dit kader hebben ze een attest voorgelegd dd. 10.07.2009 van de Montenegrijnse ambassade, dat het niet mogelijk is om aan hen een paspoort te verstrekken daar ze niet in het bezit zijn van een geldig document afgeleverd door de Montenegrijnse autoriteiten. Naar aanleiding van de voorlegging van dit stuk, heeft mijn dienst contact opgenomen met Cedoca, de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze liet het volgende weten: "De naam P.(...) is een typische naam voor Noord-Albanië. Het lijkt mij weinig waarschijnlijk dat ze uit Montenegro komen. Het is tevens een veelgebruikt middel om naar een ambassade toe te stappen van een "vreemd" land om een paspoort aan te vragen.

De ambassade stelt natuurlijk vast dat deze personen niet zijn ingeschreven en dat ze geen paspoort kunnen uitreiken. Vervolgens wonden deze documenten gebruikt om geen documenten te moeten neerleggen bij regularisatie of om een aanvraag te doen voor het statuut van staatloze. Fraude dus." (mail dd. 21.01.2010) De Montenegrijnse geboorteaktes, eerder voorgelegd tijdens de asielpcedures, bleken vervalsingen te zijn (mail dd. 26.01.2010). Het was op dit moment duidelijk dat de betrokkenen de Belgische overheid probeerden te misleiden. Ze deden voor als Montenegrijnen, terwijl ze vermoedelijk de Albanese nationaliteit hadden. Uiteindelijk hebben de verzoekers dan toch open kaart gespeeld en hebben ze hun Albanese paspoorten voorgelegd (zie fax dd. 30.09.2014). Daaruit blijkt dat ze een totaal andere identiteit en nationaliteit hebben, dan diegene die ze hadden opgegeven. Ze legden Albanese paspoorten voor op naam van K.(...), N.(...), geboren te S. op 26.02.1964 en partner G.(...), S.(...), geboren te S. op 18.02.1967. De Belgische rechtsorde zou wegens de manifeste fraude verstoord worden door de afgifte van een verblijfstitel. Fraus omnia corrumpit."

En:

"Mevrouw, die bij haar asielaanvraag verklaarde te heten:

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

P.(...), L.(...) 18.02.1967 T.

Montenegro

die echter recentelijk een paspoort voorlegde op naam van:

Naam, voornaam: G.(...), S.(...)

geboortedatum: 18.02.1967

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

De betrokkene en haar partner dienden een asielaanvraag in op 19.11.1999. Ze verklaarden de Montenegrijnse nationaliteit te bezitten en te heten: P.(...), T.(...), geboren te zijn te T. op 26.02.1964, en partner P.(...), L.(...), geboren te zijn te T. op 18.02.1967, optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind P.(...), K.(...), geboren te Mechelen op 08.05.2002. Zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing hei land dienden te verlaten. Op 14.02.2003 werd deze procedure volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door middel van de Bevestigende Beslissing van Weigering van Verblijf. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hen betekend op 18.02.2003. In plaats van gevolg te geven aan deze verplichting, hebben ze een regularisatieverzoek ingediend op 02.02.2005. Dientengevolge werd hun verblijf tijdelijk en voorwaardelijk geregulariseerd op 23.06.2009. In toepassing van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, kon hun inschrijving in het vreemdelingenregister slechts uitgevoerd worden als zij het bewijs van hun identiteit en nationaliteit leverden. In casu kon de verblijfstitel niet aan de betrokkenen afgeleverd worden daar ze in het gebreke bleven om hun identiteit en nationaliteit aan te tonen. Vervolgens, in een poging om alsnog aan de verblijfstitel te geraken, hebben de betrokkenen een attest voorgelegd dd. 10.07.2009 van de Montenegrijnse ambassade, dat het niet mogelijk is om aan hen een paspoort te verstrekken daar ze niet in het bezit zijn van een geldig document afgeleverd door de Montenegrijnse autoriteiten. Naar aanleiding van de voorlegging van dit stuk, heeft mijn dienst contact opgenomen met Cedoca, de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze liet het volgende weten: "De naam P.(...) is een typische naam voor Noord-Albanië. Het lijkt mij weinig

waarschijnlijk dat ze uit Montenegro komen. Hei is tevens een veelgebruikt middel om naar een ambassade toe te stappen van een "vreemd" land om een paspoort aan te vragen. De ambassade stelt natuurlijk vast dat deze personen niet zijn ingeschreven en dat ze geen paspoort kunnen uitreiken. Vervolgens worden deze documenten gebruikt om geen documenten te moeten neerleggen bij regularisatie of om een aanvraag te doen voor het statuut van staatloze. Fraude dus." (mail dd. 21.01.2010) De Montenegrijnse geboorteaktes, eerder voorgelegd tijdens de asielprocedures, bleken vervalsingen te zijn (mail dd. 26.01.2010). Het was op dit moment duidelijk dat de betrokkenen de Belgische overheid probeerden te misleiden. Ze deden voor als Montenegrijnen, terwijl ze vermoedelijk de Albanese nationaliteit hadden. Dientengevolge werden duidelijk instructies gegeven aan het gemeentebestuur van hun verblijfplaats om de verblijfstitel niet af te leveren, in afwachting van het voorleggen van het bewijs van hun identiteit en nationaliteit. Uiteindelijk hebben de verzoekers dan toch open kaart gespeeld en hebben ze hun Albanese paspoorten voorgelegd (zie fax dd. 30.09.2014). Daaruit blijkt dat ze een totaal andere identiteit en nationaliteit hebben, dan diegene die ze hadden opgegeven. Ze legden Albanese paspoorten voor op naam van K.(...), N.(...), geboren te S. op 26.02.1964 en partner G.(...) S.(...), geboren te S. op 18.02.1967. Op 28.04.2015 werd de positieve beslissing dd. 23.06.2009 ingetrokken gezien de vaststaande fraude - *fraus omnia corrumpit* - en een ongegronde beslissing genomen. Het nieuwe regularisatieverzoek op grond van art. 9 bis, dat inmiddels werd ingediend dd. 02.12.2013, werd heden, 04.05.2015, afgesloten met een weigering ten gronde. De Belgische rechtsorde zou wegens de manifeste fraude verstoord worden door de afgifte van een verblijfstitel. *Fraus omnia corrumpit*. Uit niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: De betrokkene en haar partner dienden een asielaanvraag in op 19.11.1999. Ze verklaarden de Montenegrijnse nationaliteit te bezitten en te heten: P.(...) T.(...), geboren te zijn te T. op 26.02.1964, en partner P.(...) L.(...), geboren te zijn te T. op 18.02.1967, optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind P.(...) K.(...), geboren te Mechelen op 08.05.2002. Na de weigering van deze asielaanvraag, hebben ze met gebruik making van deze aliasidentiteit een regularisatieverzoek ingediend op grond van art. 9§3. In dit kader hebben ze een attest voorgelegd dd. 10.07.2009 van de Montenegrijnse ambassade, dat het niet mogelijk is om aan hen een paspoort te verstrekken daar ze niet in het bezit zijn van een geldig document afgeleverd door de Montenegrijnse autoriteiten. Naar aanleiding van de voorlegging van dit stuk, heeft mijn dienst contact opgenomen met Cedoca, de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze liet het volgende weten: "De naam P.(...) is een typische naam voor Noord-Albanië. Het lijkt mij weinig waarschijnlijk dat ze uit Montenegro komen. Het is tevens een veelgebruikt middel om naar een ambassade toe te stappen van een "vreemd" land om een paspoort aan te vragen. De ambassade stelt natuurlijk vast dat deze personen niet zijn ingeschreven en dat ze geen paspoort kunnen uitreiken. Vervolgens worden deze documenten gebruikt om geen documenten te moeten neerleggen bij regularisatie of om een aanvraag te doen voor het statuut van staatloze. Fraude dus." (mail dd. 21.01.2010) De Montenegrijnse geboorteaktes, eerder voorgelegd tijdens de asielprocedures, bleken vervalsingen te zijn (mail dd. 26.01.2010). Het was op dit moment duidelijk dat de betrokkenen de Belgische overheid probeerden te misleiden. Ze deden voor als Montenegrijnen, terwijl ze vermoedelijk de Albanese nationaliteit hadden. Uiteindelijk hebben de verzoekers dan toch open kaart gespeeld en hebben ze hun Albanese paspoorten voorgelegd (zie fax dd. 30.09.2014). Daaruit blijkt dat ze een totaal andere identiteit en nationaliteit hebben, dan diegene die ze hadden opgegeven. Ze legden Albanese paspoorten voor op naam van K.(...) N.(...), geboren te S. op 26.02.1964 en partner G.(...) S.(...) geboren te S. op 18.02.1967. De Belgische rechtsorde zou wegens de manifeste fraude verstoord worden door de afgifte van een verblijfstitel. *Fraus omnia corrumpit*."

Ook op 4 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens twee beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod van 5 jaar in hoofde van de verzoekende partijen. Dit zijn de vijfde en de zesde bestreden beslissing, die als volgt worden gemotiveerd:

"Aan de heer:

die bij zijn asielaanvraag verklaarde te heten

Naam, voornaam: P.(...), T.(...)

geboortedatum: 26.02.1964

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Montenegro

die echter recentelijk een paspoort voorlegde op naam van:

Naam, voornaam: K.(...), N.(...)

geboortedatum: 26.02.1964

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Dit inreisverbod gaat gepaard met het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten dd. 04.05.2015.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 wordt aan de betrokkene een inreisverbod opgelegd; het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.05.2015 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer.

In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, wordt de termijn van het inreisverbod gebracht op 5 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De betrokkene heeft daarbij gebruik gemaakt van valse documenten.

De betrokkene en zijn partner dienden een asielaanvraag in op 19.11.1999. Ze verklaarden de Montenegrijnse nationaliteit te bezitten en te heten: P.(...) T.(...) geboren te zijn te T. op 26.02.1964, en partner P.(...) L.(...), geboren te zijn te T. op 18.02.1967, optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind P., K., geboren te Mechelen op 08.05.2002. Zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Op 14.02.2003 werd deze procedure volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door middel van de Bevestigende Beslissing van Weigering van Verblijf. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hen betekend op 18.02.2003. In plaats van gevolg te geven aan deze verplichting, hebben ze een regularisatieverzoek ingediend op 02.02.2005. Dientengevolge werd hun verblijf tijdelijk en voorwaardelijk geregulariseerd op 23.06.2009. In toepassing van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, kon hun inschrijving in het vreemdelingenregister slechts uitgevoerd worden als zij het bewijs van hun identiteit en nationaliteit leverden. In casu kon de verblijfstitel niet aan de betrokkenen afgeleverd worden daar ze in het gebreke bleven om hun identiteit en nationaliteit aan te tonen.

Vervolgens, in een poging om alsnog aan de verblijfstitel te geraken, hebben de betrokkenen een attest voorgelegd dd. 10.07.2009 van de Montenegrijnse ambassade, dat het niet mogelijk is om aan hen een paspoort te verstrekken daar ze niet in het bezit zijn van een geldig document afgeleverd door de Montenegrijnse autoriteiten. Naar aanleiding van de voorlegging van dit stuk, heeft mijn dienst contact opgenomen met Cedoca, de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze liet het volgende weten: "De naam P.(...) is een typische naam voor Noord-Albanië. Het lijkt mij weinig waarschijnlijk dat ze uit Montenegro komen. Het is tevens een veelgebruikt middel om naar een ambassade toe te stappen van een "vreemd" land om een paspoort aan te vragen. De ambassade stelt natuurlijk vast dat deze personen niet zijn ingeschreven en dat ze geen paspoort kunnen uitreiken. Vervolgens worden deze documenten gebruikt om geen documenten te moeten neerleggen bij regularisatie of om een aanvraag te doen voor het statuut van staatloze. Fraude dus." (mail dd. 21.01.2010)

De Montenegrijnse geboorteaktes, eerder voorgelegd tijdens de asielprocedures, bleken vervalsingen te zijn (mail dd. 26.01.2010).

Het was op dit moment duidelijk dat de betrokkenen de Belgische overheid probeerden te misleiden. Ze deden voor als Montenegrijnen, terwijl ze vermoedelijk de Albanese nationaliteit hadden. Dientengevolge werden duidelijk instructies gegeven aan het gemeentebestuur van hun verblijfplaats om de verblijfstitel niet af te leveren, in afwachting van het voorleggen van het bewijs van hun identiteit en nationaliteit.

Uiteindelijk hebben de verzoekers dan toch open kaart gespeeld en hebben ze hun Albanese paspoorten voorgelegd (zie fax dd. 30.09.2014). Daaruit blijkt dat ze een totaal andere identiteit en nationaliteit hebben, dan diegene die ze hadden opgegeven. Ze legden Albanese paspoorten voor op naam van K.(...) N.(...), geboren te S. op 26.02.1964 en partner G.(...) S.(...), geboren te S. op 18.02.1967.

De betrokkenen hebben de Belgische overheid moedwillig misleid in het kader van zowel de asiel- als de regularisatieprocedure. Het is door toedoen van frauduleuse aanvragen dat de werklast verhoogt en dat de behandeling van de aanvragen langer wordt.

*Op 28.04.2015 werd de positieve beslissing dd. 23.06.2009 ingetrokken gezien de vaststaande fraude – *fraus omnia corrumpit* - en een ongegronde beslissing genomen. In de beslissing dd. 28.04.2015 werd opgemerkt dat de stavingstukken het gezin "P.(...)" betreffen, terwijl de betrokkenen een andere identiteit hebben gezien de voorgelegde paspoorten. De betrokkenen tonen hiermee aan dat ze niet enkel de Belgische overheid, doch ook hun kennissen- en vriendenkring hebben belogen.*

*Het nieuwe regularisatieverzoek op grond van art. 9 bis, dat inmiddels werd ingediend dd. 02.12.2013, werd heden, 04.05.2015, afgesloten met een weigering ten gronde, waarbij het nieuwe vluchtrelaas niet werd weerhouden als grond om een verblijfsregularisatie toe te kennen. De Belgische rechtsorde zou wegens de manifeste fraude verstoord worden door de afgifte van een verblijfstitel. *Fraus omnia corrumpit*.*

Gelet op al deze elementen en op de duur van de volgehouden fraude van 19.11.1999 tot om en bij 30.09.2014, wordt een inreisverbod van 5 jaar opgelegd."

En:

"Aan mevrouw,

die bij haar asielaanvraag verklaarde te heten:

Naam, voornaam: P.(...) L.(...)

geboortedatum: 18.02.1967

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Montenegro

die echter recentelijk een paspoort voorlegde op naam van:

Naam, voornaam: G.(...) S.(...)

geboortedatum: 18.02.1967

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Dit inreisverbod gaat gepaard met het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten dd. 04.05.2015.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 wordt aan de betrokkene een inreisverbod opgelegd; het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.05.2015 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer.

In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, wordt de termijn van het inreisverbod gebracht op 5 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De betrokkene heeft daarbij gebruik gemaakt van valse documenten.

De betrokkene en zijn partner dienden een asielaanvraag in op 19.11.1999. Ze verklaarden de Montenegrijnse nationaliteit te bezitten en te heten: P.(...) T.(...), geboren te zijn te T. op 26.02.1964, en partner P.(...) L.(...), geboren te zijn te T. op 18.02.1967, optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind P.(...) K.(...), geboren te Mechelen op 08.05.2002. Zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Op 14.02.2003 werd deze procedure volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door middel van de Bevestigende Beslissing van Weigering van Verblijf. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hen betekend op 18.02.2003. In plaats van gevolg te geven aan deze verplichting, hebben ze een regularisatieverzoek ingediend op 02.02.2005. Dientengevolge werd hun verblijf tijdelijk en voorwaardelijk geregulariseerd op 23.06.2009. In toepassing van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, kon hun inschrijving in het vreemdelingenregister slechts uitgevoerd worden als zij het bewijs van hun identiteit en nationaliteit leverden. In casu kon de verblijfstitel niet aan de betrokkenen afgeleverd worden daar ze in het gebreke bleven om hun identiteit en nationaliteit aan te tonen. Vervolgens, in een poging om alsnog aan de verblijfstitel te geraken, hebben de betrokkenen een attest voorgelegd dd. 10.07.2009 van de Montenegrijnse ambassade, dat het niet mogelijk is om aan hen een paspoort te verstrekken daar ze niet in het bezit zijn van een geldig document afgeleverd door de Montenegrijnse autoriteiten. Naar aanleiding van de voorlegging van dit stuk, heeft mijn dienst contact opgenomen met Cedoca, de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze liet het volgende weten: "De naam P.(...)i is een typische naam voor Noord-Albanië. Het lijkt mij weinig waarschijnlijk dat ze uit Montenegro komen. Het is tevens een veelgebruikt middel om naar een ambassade toe te stappen van een "vreemd" land om een paspoort aan te vragen. De ambassade stelt natuurlijk vast dat deze personen niet zijn ingeschreven en dat ze geen paspoort kunnen uitreiken. Vervolgens worden deze documenten gebruikt om geen documenten te moeten neerleggen bij regularisatie of om een aanvraag te doen voor het statuut van staatloze. Fraude dus." (mail dd. 21.01.2010)

De Montenegrijnse geboorteaktes, eerder voorgelegd tijdens de asielprocedures, bleken vervalsingen te zijn (mail dd. 26.01.2010).

Het was op dit moment duidelijk dat de betrokkenen de Belgische overheid probeerden te misleiden. Ze deden voor als Montenegrijnen, terwijl ze vermoedelijk de Albanese nationaliteit hadden. Dientengevolge werden duidelijk instructies gegeven aan het gemeentebestuur van hun verblijfplaats om de verblijfstitel niet af te leveren, in afwachting van het voorleggen van het bewijs van hun identiteit en nationaliteit.

Uiteindelijk hebben de verzoekers dan toch open kaart gespeeld en hebben ze hun Albanese paspoorten voorgelegd (zie fax dd. 30.09.2014). Daaruit blijkt dat ze een totaal andere identiteit en nationaliteit hebben, dan diegene die ze hadden opgegeven. Ze legden Albanese paspoorten voor op naam van K.(...) N.(...), geboren te S. op 26.02.1964 en partner G.(...) S.(...), geboren te S. op 18.02.1967.

De betrokkenen hebben de Belgische overheid moedwillig misleid in het kader van zowel de asiel- als de regularisatieprocedure. Het is door toedoen van frauduleuze aanvragen dat de werklust verhoogt.

Op 28.04.2015 werd de positieve beslissing dd. 23.06.2009 ingetrokken gezien de vaststaande fraude – *fraus omnia corrumpit* - en een ongegronde beslissing genomen. In de beslissing dd. 28.04.2015 werd opgemerkt dat de stavingstukken het gezin "P.(...)" betreffen, terwijl de betrokkenen een andere identiteit hebben gezien de voorgelegde paspoorten. De betrokkenen tonen hiermee aan dat ze niet enkel de Belgische overheid, doch ook hun kennissen- en vriendenkring hebben belogen.

Het nieuwe regularisatieverzoek op grond van art. 9 bis, dat inmiddels werd ingediend dd. 02.12.2013, werd heden, 04.05.2015, afgesloten met een weigering ten gronde waarbij het nieuwe vluchtrelaas niet werd weerhouden als grond om een verblijfsregularisatie toe te kennen. De Belgische rechtsorde zou wegens de manifeste fraude verstoord worden door de afgifte van een verblijfstitel. *Fraus omnia corrumpit*.

Gelet op al deze elementen en op de duur van de volgehouden fraude van 19.11.1999 tot om en bij 30.09.2014, wordt een inreisverbod van 5 jaar opgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Verzoekers roepen de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en de schending van de art. 9 bis en 9 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (hierna : de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel).

1. *Verzoekers stellen vast dat de intrekking d.d. 28.04.2015 geen formele noch materiële motivering bevat van de redenen die de intrekking van de beslissing kunnen verantwoorden.*

De beslissing vermeldt enkel dat verzoekers paspoorten op naam van hun echte identiteit hebben voorgelegd, zonder dat in de beslissing zelf hieruit evenwel enige gevolgtrekking wordt genomen, noch wordt aangegeven op grond van welke wettelijke basis of rechtsgrond een einde is gesteld aan het verblijfsrecht.

2. *De zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur vereist bovendien dat de bestuurlijke overheid vooraleer haar beslissing te nemen een grondig voorafgaand onderzoek voert.*

Verzoekers hebben hun echte identiteit uitvoerig open en bloot kenbaar gemaakt minstens sedert 27.11.2013 op het ogenblik dat door toedoen van hun huidig raadsman een nieuw verzoek tot machtiging en verblijf om humanitaire redenen werd ingediend op grond van art. 9 bis van de wet van 15.12.1980 (verzoekers voegen hun schrijven gericht aan de gemeente en met kopie aan de staatssecretaris d.d. 27.11.2013 bij).

De bestuurlijke overheid was derhalve sedert deze datum in kennis van het feit dat verzoekers de Albanese nationaliteit hebben en van de motieven waarom zij oorspronkelijk bij het binnenkomen hun identiteit verborgen hebben gehouden.

Verzoekers zijn gehuwd op 01.03.1999 en zijn in die periode het land uitgevlucht.

N. K. [...] is katholiek en zijn echtgenote is moslim. Hen werd in Albanië verboden te trouwen omwille van de tradities en gewoonten.

Teneinde te kunnen samenwonen en wetend dat na hun huwelijk hun leven in Albanië niet meer veilig zou zijn omwille van de verschillende godsdienstbeoefening zijn zij het land ontvlucht.

Verzoekers hebben op dat ogenblik inderdaad een fout begaan, hetgeen eveneens uitvoerig werd erkend in het schrijven in het verzoek tot machtiging d.d. 27.11.2013. Vermits zij niet wilden gevonden worden door hun familie omwille van de godsdienstproblematiek werden hun namen veiligheidshalve veranderd bij de registratie aangekomen in Brussel.

Verzoekers wensten evenwel door het leven te gaan met hun echte naam en hebben in 2006 een certificaat aangevraagd aan de Staat Albanië om hun Albanese statuten te kunnen bevestigen.

Tot grote verbazing hebben verzoekers hun certificaat van scheiding ontvangen hoewel zij in Albanië nooit zijn teruggekeerd en nooit zijn gescheiden. Dit is klaarblijkelijk achter hun rug in Albanië georkestreerd door hun beider familie die niet willen dat een moslim huwt met een katholieke man.

3. *Verzoekers zijn bovendien van mening dat de beslissing tot intrekking, zelfs indien bij onmogelijkheid zou aanvaard worden dat het feit dat zij hun echte naam niet hebben bekend gemaakt bij intrede een op zich voldoende reden tot intrekking zou uitmaken, dat dergelijke beslissing het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel schendt als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, nu de bestuurlijke overheid minstens sedert 27.11.2013 op de hoogte was van de juiste toedracht van de zaak en niettemin nadien aan de raadsman van verzoekers en op basis van dit onderzoek een bijlage 3 op 30.09.2014 hebben meegedeeld na positieve woonstcontrole.*

De bestuurlijke overheid was bijgevolg op deze datum op de hoogte van de reële toedracht en dient bijgevolg geacht te worden op dat ogenblik aanvaard te hebben dat het feit dat verzoekers oorspronkelijk (14 jaar geleden) om religieuze redenen hun naam hadden gewijzigd, geen voldoende motief meer uitmaakte om het verblijfsrecht te ontnemen, mede in aanmerking nemend dat verzoekers sedert meer dan 14 jaar ongestoord verblijf houden in Mechelen, goed zijn ingeburgerd, hun zoon in

België is geboren en op dit ogenblik middelbare studies volgt, en geen van de verzoekende partijen ooit enige welk danige inbreuk ook, burgerlijk of strafrechtelijk in België hebben gepleegd.

Het overmaken van de paspoorten als gevolg van deze beslissing, was bijgevolg hoegenaamd geen nieuw feit in hoofde van hoofde van de bestuurlijke overheid om tot intrekking te kunnen besluiten, vermits deze paspoorten reeds waren meegedeeld bij het verzoek tot machtiging ingediende op 27.11.2013 en op basis waarvan op 30.09.2014 een positieve beslissing werd genomen.

Verzoekers menen dan ook dat de beslissing de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet schendt alsook artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991, en tenslotte de algemene beginselen van behoorlijk bestuur m.n. de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.1.2. Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de verzoekende partijen niet dienstig de schending kunnen oproepen van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing genomen werd op grond van oud artikel 9, §3, van de Vreemdelingenwet. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name (oud) artikel 9, §3, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de beslissing van 23 juni 2009 inzake hun machtiging tot verblijf op grond van oud artikel 9, §3, van de Vreemdelingenwet ingetrokken wordt, daar de verzoekende partijen bij hun oorspronkelijke aanvraag, die geleid heeft tot de beslissing van 23 juni 2009, gebruik gemaakt hebben van een valse identiteit en nationaliteit. Deze gegevens worden niet betwist door verzoekers. Ook wordt in de eerste bestreden beslissing meegedeeld dat er een nieuwe beslissing zal genomen worden inzake de oorspronkelijke aanvraag, ingediend op 2 februari 2005.

In hun verzoekschrift menen verzoekers dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende is, omdat met de volgende elementen geen rekening werd gehouden, met name de reden waarom zij gebruik gemaakt hebben van een valse identiteit en nationaliteit en de duur van hun verblijf in België.

Met betrekking tot de lange duur van hun verblijf werd gemotiveerd in de beslissing van 28 april 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 2 februari 2005, ongegrond wordt verklaard. Gelet op het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 28 april 2015 niet enkel zijn beslissing van 23 juni 2009 intrekt, maar op dezelfde dag ook nog een beslissing neemt waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 2 februari 2005 opnieuw beoordeelt en zich uitspreekt over de lange duur van het verblijf van verzoekers in het Rijk, maken verzoekers door louter op de lange duur van hun verblijf te wijzen in het verzoekschrift niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De reden waarom ze gebruik gemaakt hebben van een valse identiteit en nationaliteit hebben de verzoekers uiteengezet in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag maakt het voorwerp uit van de beslissing van 4 mei 2015, door louter op deze elementen te wijzen in hun verzoekschrift en ze opnieuw weer te geven, maken verzoekers niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht geschonden is nu omtrent deze elementen in de beslissing van 4 mei 2015 werd gemotiveerd.

De Raad wijst er ook op dat de verwerende partij niet “verder” dient te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede en derde middel voeren verzoekers grieven aan tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2.1. Verzoekers lichten hun tweede en derde middel toe als volgt:

“2. De overige samenhangende beslissingen d.d. 04.05.2015 (ongegrondverklaring van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 § 3

EERSTE MIDDEL

In de mate deze beslissingen geënt zijn op de voorgaande beslissing d.d. 28.04.2015 tot intrekking van de beslissing van 23.06.2009, en deze laatste beslissing nietig verklaard dient te worden, dienen de navolgende beslissingen eveneens nietig verklaard te worden minstens zijn deze zonder voorwerp, vermits ze in de mate niet meer kunnen steunen op de intrekkingbeslissing van 28.04.2015 en als zodanig zonder rechtsgrond zijn.

Verzoekers laten ook opmerken dat de intrekkingbeslissing blijkbaar gemotiveerd wordt enkel op art. 9.3 van de wet van de vreemdelingenwet, terwijl sedert 27.11.2003 een verzoek was ingediend op grond van art. 9 bis van dezelfde wet en ten onrechte hiermede geen rekening werd gehouden noch hieromtrent enige motivering te vinden is in het intrekkingbesluit.

TWEEDE MIDDEL

Verzoekers roepen dezelfde middelen in die zij hierboven hebben ingeroepen tegen de intrekkingbeslissing d.d. 28.04.2015 en welke hierna als volledig herhaald beschouwd worden.

Bovendien menen verzoekers dat het redelijkheidsbeginsel als algemene beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zijn door het feit dat verzoekers sedert 2009 een gunstige beslissing hadden bekomen doch uit eigen initiatief en zonder enige dwang hun echte identiteit hebben willen bekend maken, die zij oorspronkelijk hadden verzwegen omwille van religieuze redenen.

Zij hebben hun echte paspoorten sedert 27.11.2013 gevoegd bij het verzoek tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de vreemdelingenwet, waarna zij bericht ontvingen vanwege de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie en asielbeleid d.d. 17.07.2014 dat zij hun geldige nationale paspoorten dienden voor te leggen, hetgeen zij ook gedaan hebben.

Verzoekers gingen er vanuit dat deze paspoorten, die zij gevoegd hadden bij hun aanvraag d.d. 17.11.2003 op grond van art. 9 bis bijgevolg gekend en aanvaard waren door de bestuurlijke overheid. Zij hebben deze paspoorten dan ook ingediend.

De bestuurlijk overheid kan dan ook niet rechtsgeldig argumenteren dat zij pas op het ogenblik van het indienen van deze paspoorten bij de stad Mechelen plotseling voor het eerst vernomen hebben dat verzoekers het bestuurlijk overheid zouden hebben misleid. Zij hebben n.a.v. het schrijven van de gemachtigde ambtenaar enkel diens verzoek uitgevoerd en de reeds gekende paspoorten ingediend bij de stad Mechelen.

Bovendien menen verzoekers dat het art. 9bis van de vreemdelingenwet geschonden is vermits het bijkomend verzoek ingediend op 27.11.2013 gesteund is op art. 9bis van de vreemdelingenwet en op zuiver humanitaire gronden steunt, terwijl de beslissing enkel gemotiveerd is op grond van art. 9ter.

Verzoekers halen in dit verzoekschrift aan dat zij een blanco strafblad hebben, de Nederlandse taal machtig zijn, dat zij nooit in aanraking gekomen zijn bij de politie, dat hun zoon in België is geboren en heden op regelmatige wijze schoolloopt in de middelbare school te Mechelen en dat zij aldus volledig geïntegreerd zijn zowel in België, Vlaanderen en de stad Mechelen.

Het verzoek op 27.11.2013 werd uitsluitend ingediend omwille van het feit dat verzoekers hun zoon, die in België geboren is zijn juiste naam hebben willen teruggeven.

Om hun goede wil te tonen, brengen verzoekers tevens de geschreven verklaring die zij naar hun toenmalig raadsman hebben overgemaakt op 04.09.2012, doch die hiermede niets heeft aangevangen.

Na 14 jaar ongestoord verblijf in België, is het niet redelijk om de verblijfsvergunning in te trekken en de matiging tot verblijf ongegrond te verklaren, louter en alleen op grond van motieven die zich 14 jaar geleden hebben voorgedaan en die enkel en alleen te maken hebben met religieuze motieven in hun land van herkomst.

Verzoekers verwijzen voor zoveel als nodig naar een arrest van uw Raad van 13.03.2015, met nummer 140.962, waarbij een negatieve verblijfsbeslissing werd vernietigd en waarbij de Raad stelt dat een veroordeling die 10 jaar geleden afgelopen was en waarvan de straf volledig is ondergaan en zich nadien geen enkele nieuwe bedreiging voor de openbare orde heeft gemanifesteerd, niet als uitsluitingsgrond kan dienen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekers stippen voorts nog aan de motivering van de bestreden beslissing met name dat deze problemen louter van familiale aard zijn en zij zich zonder problemen kunnen vestigen, niet op een correcte feitenvinding steunt.

Het (niet-) samenleven van de christelijke en moslimgemeenschap is niet te vergelijken met de Belgische situatie, die hierop niet kan getransponeerd worden.

Verzoekers laten opmerken dat Albanië op de lijst van niet-veilige landen staat. Verzoekers verwijzen naar een arrest naar de Raad van State d.d. 07.05.2015 (nr 231.157), ingesteld door de Liga voor de Rechten van de Mens, tegen de Belgische Staat, en waarbij gesteld wordt dat het relatief hoog aantal gunstige beslissingen verantwoord wordt door de bijzondere problematiek inzake familiale vendetta's.

Bij voormeld arrest werd Albanië geschrapt van de lijst van veilige landen."

2.2.2. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig de schending kan opwerpen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de tweede bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

2.2.2.2. Vervolgens wijst de Raad erop dat gelet op het gegeven dat de eerste bestreden beslissing niet vernietigd wordt, het eerste onderdeel van het tweede middel op zich ook niet tot vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan leiden.

2.2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De tweede bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door de verzoekers ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Deze uiteenzetting verschaft verzoekers het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden dat de tweede bestreden beslissing een motivatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitgewerkt heeft, mist dit betoog feitelijke grondslag zoals blijkt uit hetgeen vooraf gaat.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt dan ook niet aangetoond.

2.2.2.4. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de verblijfsaanvraag van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Verzoekers houden voor hun paspoorten gevoegd te hebben bij de aanvraag van 27 november 2013, en zij gaan ervan uit dat deze paspoorten bijgevolg gekend en aanvaard werden door de bestuurlijke overheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de aanvraag van de verzoekende partijen ontvankelijk werd verklaard, waardoor ze voldaan hebben aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Vervolgens houden zij voor dat *‘de bestuurlijke overheid dan ook niet rechtsgeldig kan argumenteren dat zij pas op het ogenblik van het indienen van deze paspoorten bij de stad Mechelen plotseling voor het eerst vernomen zou hebben dat verzoekers het bestuurlijke overheid zouden hebben misleid’*. De Raad wijst erop dat voormeld betoog evenwel geen betrekking heeft op de motieven van de tweede bestreden beslissing. De Raad leest in deze beslissing geen motivering die overeenkomt met de kritiek van de verzoekende partijen.

Verzoekers menen dat het kennelijk niet redelijk is om hun aanvraag ongegrond te verklaren nu ze meer dan 14 jaar in België verblijven. Ze beklemtonen dat ze de aanvraag hebben ingediend om hun zoon zijn juiste naam terug te geven. Ook herhalen verzoekers dat ze een blanco strafblad hebben, hun zoon in België geboren is en hier school loopt en ze volledig geïntegreerd zijn. De Raad wijst erop dat in de tweede bestreden beslissing omtrent voormelde elementen uitvoerig wordt gemotiveerd: *“Wat betreft de aangehaalde elementen inzake de duur van hun verblijf, hun daarmee gepaard gaande integratie met verwijzing naar de getuigenverklaringen, de scholing van hun kind en hun kennis van de Nederlandse taal, dient verwezen te worden naar de ongegronde beslissing dd. 28.04.2015 inzake hun vorig regularisatieverzoek daar deze elementen toen al weerlegd werden. Daarbij werd voldoende aandacht besteed aan het feit dat de betrokkenen de duur van hun verblijf enkel aan zichzelf te wijten hebben. Ze hebben de Belgische overheid moedwillig misleid en dit kan hen niet in dank worden afgenomen. Hun verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie hebben ze enkel bekomen door fraude aan te wenden, zodat dit niet in hun voordeel kan weerhouden worden. Op geen enkel ogenblik van hun verblijf werden de betrokkenen in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning van één jaar of van onbepaalde duur ten gevolge van een machtiging tot verblijf. In de beslissing dd. 28.04.2015 werd bovendien opgemerkt dat de stavingstukken het gezin “P.(...)” betreffen, terwijl de betrokkenen een andere identiteit hebben gezien de voorgelegde paspoorten. Daarom vormen de aangehaalde elementen inzake hun integratie en de stavingstukken desbetreffende geen grond voor een regularisatie van hun verblijfstoestand. De betrokkenen tonen hiermee aan dat ze niet enkel de Belgische overheid, doch ook hun kennissen- en vriendenkring hebben belogen. Dit kan niet in hun voordeel weerhouden worden. In deze context dient erop gewezen te worden dat de betrokkenen in casu geen recht hebben op verblijf, dat ze beroep doen op een gunstmaatregel. De Belgische rechtsorde zou wegens de manifeste fraude verstoord worden door de afgifte van een verblijfstitel. *Fraus omnia corrumpit*. De betrokkenen halen hun blanco strafblad aan en de afwezigheid van contacten met de politie. Dit argument kan niet gelden als grond van een verblijfsregularisatie daar van elkeen die op het Belgische grondgebied vertoeft, verwacht wordt dat hij of zij zich houdt aan de Belgische regelgeving en wetgeving. Hun asielprocedure dd. 14.02.2003 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door middel van de Bevestigende Beslissing van Weigering van Verblijf. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hen betekend op 18.02.2003. Desalniettemin hielden de betrokkenen in hun regularisatieverzoek op grond van art. 9§3 opgesteld op 26.01.2005 en ingediend op 02.02.2005, vol dat ze niet terugkonden naar Montenegro, waarbij ze verwezen naar het jaarboek 2004 van Amnesty International en het artikel in de krant World dd. 05.09.2003 en het artikel “Serbia and Montenegro: Alleged torture during Operation Sabre..” Door louter op de duur van hun verblijven opnieuw te wijzen, weerleggen ze de motieven van de tweede bestreden beslissing niet. De Raad beklemtoont dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Door opnieuw de motieven van hun aanvraag te herhalen, zonder *in concreto* de motieven van de tweede bestreden beslissing te weerleggen, vragen de verzoekende partijen eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.*

Verzoekende partijen verwijzen nog naar een arrest van 13 maart 2015 met nummer 140 962 van de Raad, doch betreft dit arrest niet haar eigen situatie, hetgeen ook niet zou kunnen, nu dit arrest betrekking heeft op een beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkenen handelingen gepleegd hebben, bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, en er zodoende geen enkele relevantie is in het licht van onderhavige zaak.

Verzoekers betwisten dat hun problemen louter van familiale aard zijn en stellen voorts dat het niet samenleven van de christelijke en moslimgemeenschap niet te vergelijken is met de Belgische situatie. Echter laten verzoekers na om dit verder uit te werken en hiervan een begin van bewijs bij te brengen. Voorts gaan verzoekers voorbij aan het motief van de tweede bestreden beslissing waar gesteld wordt dat: *“Wat er ook van zij, de betrokkenen kunnen zich elders in het land vestigen en/of de hulp inroepen van hun eigen autoriteiten. Uit het voorafgaande blijkt dat de verzoekers er zelf niet voor terugdeinzen om contact op te nemen met de Albanese overheid, dat die hen terwille is en hen documenten ter beschikking stelt, waaronder de voorgelegde paspoorten. Daaruit kan afgeleid worden dat ze geen problemen hebben met de eigen overheid.”* Voormeld draagkrachtig motief van de tweede bestreden beslissing wordt niet weerlegd door verzoekers.

Waar verzoekers stellen dat Albanië bij arrest van 7 mei 2015 van de lijst van veilige landen geschrapt werd, wijst de Raad erop dat verzoekers de verwerende partij niet kan verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd nu voormeld gegeven niet voor het nemen van de tweede bestreden beslissing aangevoerd werd. Voorts wijst de Raad erop dat Albanië bij artikel 1 van het KB van 11 mei 2015 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, Albanië alleszins werd aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van voormeld artikel. Daarenboven weerleggen verzoekers, door hierop te wijzen, de motieven van de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die geen asielaanvraag uitmaakt, niet.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partijen tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

2.2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De middelen zijn ongegrond.

2.3. Voor het overige voeren verzoekers geen andere middelen aan, ook niet tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden, thans de derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS